

защищавали и гръколюбивата политика на Петра. Поради това, народът постепенно изгубил вѣра въ думитѣ и наставленията на своитѣ духовни началници и започналъ бързо да прѣминава къмъ нова една секта, наречена *богомилство*, която се образувала още въ първитѣ години на Петровото царуване и удовлетворявала съ своето учение тогавашнитѣ духовни потребности на новопокръстения български народъ. Богомилството било единъ силенъ протестъ противъ тогавашнитѣ копирани отъ Византия наредби, злоупотребления и нрави. То произлѣзло отъ павликянството, което било прѣнесено въ нашитѣ земи прѣди покрѣстването. Императоръ Константинъ Копронимъ прѣселилъ (въ 752 г.) много павликяни отъ Армения въ Пловдивско, за да постави съ това прѣграда на българскитѣ нахлувания. Въ врѣмето на Симеона тия павликяни влѣзли въ състава на българското царство и започнали да разпространяватъ учението си, но нѣмали голѣмъ успѣхъ; обаче въ врѣмето на Петра павликянството намѣрило почва въ недоволния български народъ. То се особено усилило, когато било прѣобразувано отъ попъ Богомила, по името на когото се нарекло *богомилство*. Павликянитѣ учили, че отъ вѣчностъ съществували два бога: Димиургъ (Творецъ) и Небесенъ Отецъ (Благъ Богъ), отъ които първиятъ създалъ свѣта, а вториятъ — човѣшката душа. Попъ Богомилъ приближилъ това учение повече къмъ християнството и по тоя начинъ произлѣзло богомилството.

Учение на богомилитѣ. — Богомилското учение произлѣзло отначало отъ павликянството, но се постепенно развило и формулирало подъ влиянието на славянскитѣ религиозни и обществени възгледи и на византийската простионародна образованостъ; а цѣльта на това учение е била да се осъвършенствуватъ животътъ и нравствеността и да станатъ такива, каквито сж били у християнитѣ въ апостолскитѣ врѣмена.

Богомилитѣ учили, че отначало съществувалъ само Богъ, който сътворилъ невидимия, съвършения миръ. Той ималъ два сина: Сатанаилъ и Христосъ и билъ